

[Madsen-Mygdal.]

en Paragraf som den, her foreligger, men det er jo et Spørgsmaal, vi ikke kan faa afgjort, det maa vi lade ligge:

Jeg har aldeles ikke overset, at der staar: „uanset *at* han er solvent“; jeg gjorde udtrykkeligt opmærksom paa, at der egentlig skulde staa: „uanset *om* han er solvent“, men det er vel ikke Meningen, at Rigsdagen og hele Befolkningen skal sidde og sige: Der staar „*at*“, der staar ikke „*om*“, og hvad betyder det? — for den højtærede Justitsminister har ikke Ret i, at hvis der stod „*om*“, vilde det medføre den modsatte Betydning. Hvis man vil have Solvens til at være en Betingelse, maa det hedde „*saafremt* han er solvent“ eller „*naar* han er solvent“, saaledes skriver baade Jurister og almindelige Lægfolk, og det er dog lovligt meget, at vi skal staa her paa Folketingets Talerstol og bede om, at det kommer til at staa saaledes, at Meningen fremgaar umiddelbart af Lovforslagene, naar man læser dem. Den umiddelbare og sprogkyndige Læser tror jeg vil give mig Ret heri.

Der staar: Naar der er begæret Udlæg, og Skyldneren ikke er i Besiddelse af det til Ydelsens Betaling fornødne Beløb, kan Fogeden — men saa er alt det, vi her staar og taler om, skudt ind: „uanset at han er solvent“, og det kan kun betyde: selv om han er solvent, kan Fogeden —; saaledes som Bestemmelsen er affattet, er det absolut Meningen, at det gælder alle Landmænd, selv de solvente.

Det er sørgeligt, at man i Justitsministeriet affatter Paragraffer paa den Maade; det er ikke saa svært at opstille det saaledes, at man klart ser, *at det er en Betingelse*, at der skal gøres Udlæg, *at det er en Betingelse*, at han ikke kan betale, og *at det er en Betingelse*, at han er solvent. (Justitsministeren [Zahle]: Det staar tydeligt alt sammen). Jeg beder den højtærede Justitsminister om at nedsætte en uvildig Voldgift af kyndige Jurister og kyndige Sprogmand, saa er det ganske sikkert, at de vil give mig Ret i min Opfattelse — jeg tør selvfølgelig ikke paa-beraabe mig afdøde, det gjorde jeg heller ikke i Gaar med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, men det er meget beklageligt, at en Diskussion som denne skal føres. Jeg tror, at enhver nogenlunde velbegavet 14 Aars Elev i en Mellemkoleklasse, hvis man sagde, hvad man ønskede, der skulde staa i denne Paragraf, kunde affatte Paragraffen betydelig bedre og rigtigere, end det her er gjort.

Maa jeg med det samme sige til den

højtærede Justitsminister, at jeg har ikke ønsket at udtale nogen Mistænksomhed overfor Dommerstanden; jeg vil kun sige, som jeg gjorde i Gaar, at det særlige Skøn, her kræves, hvor det er Menneskeskæbner, der staar paa Spil, Menneskeskæbner baade indenfor Kreditorernes Rækker og først og fremmest indenfor Debitorernes Rækker, er af den Beskaffenhed, at jeg ikke tror, Dommere, Jurister, er de bedst egnede til at afgive det; det er ikke et Spørgsmaal om Ret eller Uret, om Vurdering af begaaet Forseelse eller lignende i Forhold til den gældende Lovgivning, det er et Skøn af den Slags, jeg tror, Retterne i Almindelighed udnævner sagkyndige til at foretage. Hvad der imidlertid navnlig er det farlige her, er, at der utvivlsomt vil fremkomme meget stor Uensartethed i de Afgørelser, der i saa Henseende træffes Landet over.

Jeg skal dernæst sige til det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, der om dette Spørgsmaal mente, at Fogedkendelserne i Henhold til den almindelige Retspraksis vil kunne indannes for Landsretterne, at hvis det er Forslagets Mening, saa er det ogsaa den Slags Ting, der burde staa i Lovforslaget. Man skal slet ikke være saa ængstelig for at skrive, hvad man mener, i et Lovforslag; vi skriver saa forfærdelig meget, der er saamænd Tryksager nok, og der skrives Betænkninger nok, og der er Taler nok, der staar i Rigsdagstidende o. s. v., men der er en mærkværdig Økonomi med Hensyn til at sige, hvad Meningen er, og hvis det ærede Medlem har Ret i, at disse Fogedkendelser kan appelleres til Landsretterne ... (Holstein: Det kan de ikke). Ja, men det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen paastod i Gaar, at de kunde appelleres til Landsretten — jeg ser, at den højtærede Justitsminister nikker —, ja, saa vil jeg gerne sige, at det havde været ønskeligt, at det havde staaet ... (Afbrydelse) ... Det behøves ikke, men det er heller ingen Skade til, at det staar der ... (Justitsministeren [Zahle]: Man kan ikke skrive alting) ... Alting! Ja, det er nu den Slags Ting, som burde staa her, og er det ikke mærkværdigt, at man tidt udelader alle de vigtigste Ting og medtager ganske ligegyldige Ting, som godt kunde udelades?

Men jeg mener, at er det svært for Underretterne at afgive dette Skøn — og det er i Virkeligheden umuligt, hvis de skal gøre det fornødne Arbejde —, saa vil det være lige saa umuligt for Landsretterne at skønne baade over Debitors Evne til at betale og Kreditors Evne til at undvære Betalingen. Det er den Slags Skøn, som der